

da dodirne nebo. Mama, da li si to ti? Da li sam to ja? Zatim pali svetlo pored kreveta, gleda na sat dok pesak škripi među njenim nožnim prstima. Opipava pidžamu navlaženu hladnom, slanom vodom.

Usledećem snu sunce je uveliko savladvavši nebo stanjilo maglu. Pesak se uvkao u preširoke safari-pantalone. Zelta pokušava da ga očisti milujući se po butinama. Budi je svrab po koži i neprijatan do dir krute pidžame, jer je sunce na plaži osušilo mokru odeću. U ruci drži parče crvenaste stene kao zalogu svoje ekspedicije pod velom.

Te večeri Zelta je čekajući verenika još duđo gledala u fotografiju. Čudan čovek. Svi su čudni. Mislila je da pozajme život i muškarce. Ne može da ih upozna kad su stalno goli. Ne može ih upoznati u krevetu dok dozivaju majku ili izgovaraju pogrešno žensko ime, kao da neka druga žena treba da prisutstvuje njihovom zagrljaju. Muškarci su čudni. Žena ne može da upozna muškarca. Zelta nije u stanju da ih prati u njihovoj teskobi, dok goli ridaju misli, dok se ne prestanu sмеše: Ne sećaš se? Ne sećaš se, ponekad joj je govorio verenik drhtavim glasom i čekao da mu vrati sitniš, a nije mu vraćala ništa. Ostajao je praznih ruku.

Muškarac koji joj je vešt ubacio svoju fotografiju u tašnu ništu ne pamti. On je unutra, u vlaži rova i u mrtvoj materici koju su izbacile vode mora na još neprovjetrenu plažu, kao mrtvi mekušac ugrađen u stenu. Ona je spojena sa čovekom bez sećanja. Daleko od mora. Možda će ga ugledati u dimljivom staklu u kojem se ponekad odražava papirna svestiljka, karnevalski lampion, dno bazena iz kojeg su izvukli vodu i cipele njenog verenika koji se strmoglazio prema krevetu da bi prespavao svoju iznenostenost.

Pred ulazom u metro plakala je stara i pijana prostitutka. Vojnik pored nje držao je izguljenu, staromodnu žensku tašnu naslanjajući se na kamenu ogradu. Bio je isto pijan, tek mladić, još više pijan, jer mu se lice sijalo i crvenelo, a kroz tamne proreze poluzavorenih očiju zauvek je isticalo sećanje na noć kada mu je smešurana i šuplja prostitutka, kada mu je u šaci ostala pregršt sedih dlaka. Plakala je, jer vojnik nije htio da joj plati. On ju je tešio nespretnim i nežnim pokretima zburjenog mladića koji je devojci sa kojom je upravo uživao priznao da voli drugu.

U metrou ljudi su se klatili držeći se za viseće kaiševe. Ulazili su duboko u zemlju, Zelta u

kišnom mantilu atentatora, opuštena na sedištu i njen verenik koji se uvijao na svakoj krivini kao da je bez krvi i kostiju.

Žena u nejednako potkraćenim pantalonama prestala je da cedi bubuljice kada je voz izasao na površinu zemlje i kada su svetlijke sporednog pristaništa zatreperile u noći. Starac pored Zelde ispričao je svoju priču. Pričao je o Americi u kojoj je živeo, o krvama koje češu omlitavele trbuhe o hajdučku travu, o ženama Madarici i penziji koja im neuredno stiže. Pominjao je vodu jezikom ludaka.

Molim te se, vodo koja si ukrotila mamin telo, koja nisi za piće, molim ti se, hlorisana voda, da pronadeš bar malo mira, teh toliko mira u ljubavniku mulju, da smekša svoje srce vodenom, da potpišeš svetu moć, usrdno te moleći da poniziš muškarca, da mogu vladati njegovim razumom, da se meni ispodeni, da mi se preda, da padne predamnom i da mogu raspolagati njegovim životom kao što ti raspolažeš mojim. Molim ti se, sveta vodo da me poštediš od sebe same.

Zeldin verenik je pokušavao da na brodu utiša njeno drhtanje. Noć i muzika koja je dolazila iz Lucerne, noćnog bara u kojem će provesti veće ostaće za njima. U dubini kabine neki student je zasvirao na drombulj podsmjevajući se noći i Zeldinoj veridbi.

Bilo je kasno kada su stigli u bar. Muzika koja je treštala kroz kožna vrata i jedan napušteni točak bisikla naslonjen pored ulaza najavljujivali su zimu.

Kasirka je rasporedivala lekove u bočice. U Lucerni radile su uglavnom žene. Jedna je za šankom presipala piće iz luksuznih flaša u veliku menzuru, beležila brojke sa podejljaka i sve to brižljivo zapisivala u notes za sledeću smenu. Konjak se mešao sa rakijom, votka sa likerom od trešnje.

Na podijum izlazi žena u izvrstanim čarapama. Ona se ne stidi potrošenih čarapa već sve više, smelo, pokazuju svoje lepe noge. Zelta je u crvenoj haljini sa zlatnim bretelama, a njen verenik stisku tih haljinu tražeći u njoj nešto što ne razume do kraja. Na podijum izlazi žena u kostimu sa zvezdicama i raširenenih nogu pokazuju pukotinu na trgu.

Ustani, Zelta, da igramo, kaže joj verenik. Iako pijan, zove je da igraju mada ona treba njemu da kaže: Ustani da igramo, ti to možeš.

Na podijum noćnog bara izlazi pevač u odšivenim cipelama i nekom jeftinom šansonom udvara se publici.

Odjednom svetla u baru su se promenila. Talasi plave, plavi krugovi, žuta u tačkicama, slična na ustima vojnika dok pribija ženu sa kojom igra svojim ogromnim udom, tvrdim kao nabrekao plod, kao komad tvrdog upaljenog drveta između snažnih mišića vatre.

Zelta se osmehuje mraku i praznim stolicama u dnu sale. Kada muškarac zagrli ženu, ona mu se blaženo smeška. Proveravali su se očima. Čekali su da se svetla još jače uskomešaju pa da se prožderu u mračnom baru, pred red tamne vode.

Ponekad je Zeldin verenik žvakao modre bombone od anisa koje su bojile jezik i zube. I sada je iz mračne zjapila njegova modra rana. Njegovo pitanje, da li se sećaš, kiša koja se razigrava na vodi i otežava njihov povratak. U daljinu, zvuci grada pretrčavali su široke ulice.

Zelta je otišla iza zavesa da popravi šminku, ali je umesto ogledalca izvadila fotografiju. Gledala je u nevidljivi trougao lica, živelu bi od nadgledanja ove fotografije. Nije uspela da izmašta nijedno ime. Pri svetlosti crvenih sijalica njegova dugmeta su krvariila. Muška snaga bila mu je istrošena u napuštenoj ulici ili u javnom Klozetu u kojem su lepe studentkinje na brzinu zaradivale svoj džeparac. Ipak, mogao je da gleda i sa visokog, nedrog neba. Zelta vadi parče papira iz svoje tašne i misli da je to čovek. Njegove uši kamena kojeg je posle onog sna držala u ruci. U njegovom telu koje je živilo van njene tašne množile su se muške čelije odvojene kartonima. To što je nepoznati tako nisko sekao nokte, to je bila posledica teskobe, crv i ništa drugo, sitna prašina teskobe koja pada po čoveku.

Zelta je osušila ruke ispod aparata sa toplim vazduhom i vratiла se za sto.

Verenik je izdaleka osetio njen miris koji je u odredenim trenucima delovao omamljujuće. Isplazio je prema njoj jezik i nekoliko puta se obliznuo. Kretala se oprezno, sjajna sa zlatnim bretelama, u lakoj, haljini, izronila je ispred njegovog zamčenog pogleda. Čekao ju je poljubac. Prihvatala je modar jezik skamenivši ga počekivanju.

Neočekivano, na njihov sto sručio se mlaz vode sa tavanice. Mlaz je bio hladan i razblažio im je vino. Zeldina ruka polako je utonula u stolnjak natopljenu vodom. Pogledali su gore očekujući slavinu medu reflektorima. Pozvali su kelnericu koja je pogledala prvo u mlaz pa u njihova začudena lica.

— Još vina? — upitala je ljubazno.

Zelta je rukom pokrila oči i u baru su se ugasila svetla.

lucija

andrey mihaljčišin

MESIJA

Uosvit prvog maja, negdje između četiri i pet časova, cijelo naselje se okupilo ispred male kuće na ivici velikog parka. Po predanju vratčeva, u tim trenucima, na naznačenom mestu trebalo se roditi mesija.

Generacije vratčeva budno motreći svijet oko sebe, sakupile su bure od hiljadu i pet stotina litara mudrosti i oslobođivši svoje potomke obaveze da u njega dospu i jednu-jedinu kap, njihovu ulogu u ovom velikom danu svele na tek banalnu, manuelnu radnju.

Već u četiri časa na mjestu svetilišta i cilja bezbrojnih budućih hodočasnika sve je bilo spremno. U središtu najveće prostorije u kući iskopana je rupa u koju je smješteno bure, dok je na ivicu rupe postavljen krevet. Na krevetu je bila žena i u četiri časa i trideset minuta počeli su trudovi.

Potpomognut šamanskim pjesmama, izgledalo je da će poroditi teći po protokolu i već u pet časova u svetom medunožu ukazala se mesijina glava. Ono što je tada uslijedilo, predskazanjem nije bilo predviđeno i do današnjeg dana ostat će ne razjašnjeno. Mesija je jednos-

tavno, ugledavši bure ispod sebe, ispoljio instikt kornjače (uvukao je glavu nazad).

Šamani su zapjevali glasnije.

Pjevali su već četiri dana, ali jedino što su postigli čarobnim riječima bilo je to da se nekoliko puta ukazalo samo jedno, jasno plavo oko.

Riječi su postajale hrapave i tihe.

U prvim satima petog dana ni jedan od prisutnih šamana više nije imao moć govora. Preostalo je samo jedno. Pod krevet su stavili tri kilograma memljivog duvana i bacili luč. Dim je štipao oči, a kašalj raspršivao suze. Za samo desetak minuta dogodilo se čudo. Plavooki mesija sa crvenim beonjačama bučnuo je u bure, a onda kako i dolikuje, ne zagrcnuvši se zaplavo kroz njega.

Predskazanje se obistinilo.

Još istog dana kršten je u Hramu Svetog Sofije i zahvaljujući tome što je kum više volio georgije od durdevaka, dobi ime Georgije.

Njegova majka je bila jednostavna žena i više je voljela durdevak, ali sticajem okolnosti u zadnjim minutama porodaja ostala je bez vazuha.

O Georgiju sam mnogo slušao, ali nisam imao sreće. Vidio sam ga samo jednom i to u prilično umanjenom izdanju — deset minuta nakon što se na gradskom trgu polio sa dvadeset litara bezolovnog benzina i zapalio cigaretu.

Uprkos bezolovnom benzingu, vjerujem pričama.

PREOBRAŽENJE

O tac je otišao sa poslednjim vrelim danom, tačnije sat vremena prije no što će se nevrijeme sručiti na grad. Bio je devetnaest avgusta.

Te večeri i mnoge večeri poslije, majka je na prozor iznosila čašu vode. Ne znajući zašto, ali vjerujući da činim dobro, ustajao bih noću i iz čase otpijao nekoliko gutljaja.

Prošlo je već šest godina.

Svake večeri na prozor iznosim čašu vode. Majka brine. Vjeruje da je otac daleko i da je već odavno sve ovo nepotrebitno. Šta da joj kažem? Kako da objasnim, da sam jedne noći prije šest godina, ustima prinosio praznu čašu.

LUCIJA

Sinoć, u jedan sat i četrdesetdevet minuta, ušla je u mojo sobu. Svakila se, a zatim obukla donji veš, koji je kraj ogledala ostavila moja djevojka. Sise su curile iz grudnjaka i zastavile se na kukovima — u visini pupka.

(Vještina stečena milenijumima.)

Karminom je namazala očne kapke i izvukla obrve, dok je modru sijenu stavila na usne. Na kraju, prste je uvkula u kosu i počela istresati srebrnu prašinu po sobi.

Disao sam duboko.

Kada se sve staložilo u meni, Lucija je stajala crna kao i prije postanka svijeta.